

Κατερίνα Γίμα
Άρπα

Από το 2004 η Κατερίνα Γίμα κατέχει τη θέση της Κορυφαίας Α' αρπίστριας της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης. Γεννημένη στη Θεσσαλονίκη το 1979, ξεκίνησε μαθήματα άρπας με τη Maria Bildea σε ηλικία 11 χρονών και πήρε το δίπλωμά της το 1998 με άριστα παμψηφεί και βραβείο εξαιρετικής επίδοσης από το Ωδείο Athenaeum στην Αθήνα. Με υποτροφία του Συλλόγου Φίλων της Μουσικής του Οργανισμού Μεγάλου Μουσικής Αθηνών, συνέχισε τις σπουδές της στις Η.Π.Α στο Peabody Conservatory of the Johns Hopkins University, με την καθηγήτρια Dr. Ruth K. Inglefield, αποσπώντας τους τίτλους Bachelor of Music και Master of Music. Οι μεταπτυχιακές της σπουδές συνεχίστηκαν με υποτροφία του Ιδρύματος Λεβέντη, στο Universtität für Musik und Darstellende Kunst της Βιέννης με την καθηγήτρια Adelheid Blovsky-Miller. Το 2005 αποφοίτησε με τον τίτλο Postgradual Diplom. Έχει συμπράξει ως σολίστ με την St.Petersburg Chamber Orchestra (υπό τη διεύθυνση του Neeme Järvi), με την Κρατική Ορχήστρα Κύπρου και με την Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης.

Έχει συνεργαστεί επανειλημμένα με την Κρατική Ορχήστρα Αθηνών, με την Καμεράτα-Ορχήστρα Φίλων της Μουσικής και με την Εθνική Συμφωνική Ορχήστρα της ΕΡΤ. Η Κατερίνα Γίμα έχει δώσει ρεσιτάλ και συναυλίες μουσικής δωματίου σε Ευρώπη και Η.Π.Α. και έχει εμφανιστεί σε φεστιβάλ όπως το 22ο Θερινό Μουσικό Φεστιβάλ στο Τόκιο της Ιαπωνίας, το David Oistrach Festival (Εσθονία), το Rio de Janeiro Harp Festival (Βραζιλία) και στο 11ο Παγκόσμιο Κογκρέσο άρπας στο Βανκούβερ του Καναδά το 2011. Είναι η επίσημη ανταποκρίτρια της Ελλάδας για το διεθνές έντυπο World Harp Congress Review και το 2012 ήταν μέλος της επιτροπής για τον 4ο παγκόσμιο διαγωνισμό σύνθεσης για σόλο άρπα του USA International Harp Competition.

Νικόλας Δημόπουλος
Φλάουτο

Αλέξανδρος Σταυρίδης
Κλαρινέτο

ΣΕΞΤΕΤΟ ΕΓΧΟΡΔΩΝ

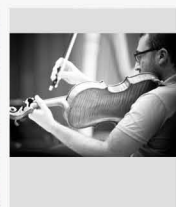
Ανδρέας Παπανικολάου
Βιολί

Δημήτρης Χανδράκης
Βιολί

Χαρά Σεϊρά
Βιόλα

Αθανάσιος Σουργκούνης
Βιόλα

Απόστολος Χανδράκης
Τσέλο

Λίλα Μανώλα
Τσέλο

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΗΣΗ ΚΑΙ Η ΒΙΝΤΕΟΣΚΟΠΗΣΗ ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΑΥΛΙΑΣ

Επιμέλεια Εντύπου - Κείμενα: Νίκος Κυριακού
Σχεδιασμός: Γιώργος Χρυσοχοϊδης
Vector Copyright: varijanta/123RF

ΟΛΗ Η
ΕΛΛΑΔΑ
ΕΝΑΣ
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

ΚΡΑΤΙΚΗ
ΟΡΧΗΣΤΡΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Σε συνεργασία

ΕΤΕΡΩΤΗΡΙΑ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΩΝ
ΚΟΖΑΝΗΣ

Όλη η Ελλάδα ένας Πολιτισμός

Η Κ.Ο.Θ. ΣΤΟ
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟ
ΜΟΥΣΕΙΟ
ΑΙΑΝΗΣ

Συναυλία σεξτέτο
εγχόρδων της Κ.Ο.Θ.
με άρπα, φλάουτο
& κλαρινέτο

Έργα Μότσαρτ, Ραβέλ & Μπετόβεν

Κυριακή

13/9/2020

20:00

Οι εκδηλώσεις προσφέρονται δωρεάν
από το Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού.

Το μόνο αντίτιμο είναι το εισιτήριο για την
είσοδο σε κάθε χώρο, όπου υπάρχει

Είναι υποχρεωτική η προκράτηση θέσης.
Προκρατήσεις εδώ
<https://digitalculture.gov.gr/>

Χορηγοί επικοινωνίας

www.tsso.gr

Όλη η Ελλάδα ένας Πολιτισμός

Η Κ.Ο.Θ. ΣΤΟ
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟ
ΜΟΥΣΕΙΟ
ΑΙΑΝΗΣ

Κυριακή
13/9/2020
20:00

Συναυλία σεξτέτου
εγχόρδων της Κ.Ο.Θ.
με άρπα, φλάουτο
& κλαρινέτο

Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791):

8'

Andantino από το Κοντσέρτο για άρπα και φλάουτο σε ντο μείζονα, Κ.299

Ο Μότσαρτ συνέθεσε το 'Κοντσέρτο για φλάουτο, άρπα και ορχήστρα' το 1778 στο Παρίσι, για τον Δούκα ντε Γκινές, αγαπημένο φίλο της βασίλισσας Μαρίας Αντουανέτας, ο οποίος ήταν ένας εξαιρετικός φλαουτίστας, σύμφωνα και με την άποψη του ίδιου του Μότσαρτ. Στενός φίλος του ντε Γκινές ήταν και ο βασιλιάς της Πρωσίας Φρειδερίκος Γουλιέλμος Β', επίσης εξαιρετικός φλαουτίστας. Οι δυο τους ανέθεσαν στον Μότσαρτ τη σύνθεση αυτού του έργου, με την επιθυμία να προστεθεί και η άρπα ως σολιστικό όργανο, για την κόρη του Δούκα και μαθήτριά του συνθέτη, Μαρί-Αντριάν, παρόλο που ο Μότσαρτ δεν είχε καμία εκτίμηση στο ταλέντο της, κάτι που οδήγησε αργότερα σε οριστική ρήξη των σχέσεών τους.

Το κοντσέρτο αποτελείται από τα καθιερωμένα τρία μέρη και έχει ένα χαρούμενο ύφος και πλήθος μελωδιών, που ο Μότσαρτ επεξεργάζεται με διάφορους τρόπους. Το δεύτερο μέρος είναι ένα τρυφερό andantino, όπου η άρπα και το φλάουτο συνοδεύονται μόνο από τα έγχορδα και δημιουργούν μία γλυκιά ατμόσφαιρα.

Maurice Ravel (1875-1937):

10'

Introduction and Allegro, για κλαρινέτο, φλάουτο, άρπα & κουαρτέτο εγχόρδων (1905)

Ο Ραβέλ έγραψε το 1905 το έργο 'Εισαγωγή και Αλέγκρο, για κλαρινέτο, φλάουτο, άρπα & κουαρτέτο εγχόρδων', που αποτελεί ουσιαστικά μία μινιατούρα κοντσέρτου για άρπα, μετά από σχετική ανάθεση του μουσικού οίκου Érard. Πρόθεση του σπουδαίου κατασκευαστή πιάνων και άρπας Sébastien Érard ήταν να αποτελέσει αυτό το έργο την απάντηση προς την ανταγωνίστρια εταιρεία Pleyel, η οποία είχε αναθέσει στον έτερο μεγάλο Γάλλο ιμπρεσιονιστή Κλωντ Ντεμπυσσύ τη σύνθεση ενός αντίστοιχου έργου, για την παρουσίαση της νέας της άρπας 'Ήταν άλλωστε φαινόμενο της εποχής η «κόντρα» Ντεμπυσσύ-Ραβέλ, με διαφωνίες και αντιπαραθέσεις στους κόλπους των κριτικών, αλλά και του κοινού, για την υπεροχή της ιδιοφυΐας του ενός έναντι του άλλου, σε μία διαμάχη πάντως που δεν απασχόλησε ποτέ τους ίδιους συνθέτες. Έστω κι έτσι όμως, αυτές οι αντιπαραθέσεις συνετέλεσαν στο να γραφτούν δύο υπέροχα έργα για άρπα: το 'Introduction and Allegro' από τον Ραβέλ και το 'Danses sacrées et profanes' από τον Ντεμπυσσύ. Ο Ραβέλ ολοκλήρωσε το έργο μέσα σε λίγες ημέρες, έχοντας ελάχιστο χρόνο στη διάθεσή του, γιατί η ανάθεση έγινε λίγο πριν ξεκινήσει τις προγραμματισμένες του διακοπές. Για άγνωστο λόγο δεν το αναφέρει στον κατάλογο των έργων του, ούτε στην αυτοβιογραφία του, αν και το προτιμούσε συχνά στις ζωντανές εμφανίσεις του, ενώ αποτελεί μία από τις ελάχιστες εξαιρέσεις έργων του που ηχογράφησε ο ίδιος. Στη σύντομη 'Εισαγωγή' ξεδιπλώνονται δύο λαμπερά μελωδικά θέματα, το πρώτο από τα ξύλινα πνευστά και το δεύτερο από τα έγχορδα, ώσπου η άρπα αναλαμβάνει δράση πάνω στο πλούσιο υπόβαθρο που έχει χτιστεί. Το 'Αλέγκρο', αντιθέτως, ξεκινά με ένα μακρόσυρτο σόλο της άρπας, η οποία εξερευνά το μελωδικό υλικό που εισήγαγαν προηγουμένως τα έγχορδα. Καθώς αναπτύσσεται το κομμάτι μπαίνουν και τα ξύλινα πνευστά, μέχρι τη ξαφνική ενθουσιώδη κορύφωση που έρχεται με την καντέντζα της άρπας, πριν φτάσουμε στην τελική ανακεφαλαίωση και στο ήρεμο φινάλε, με την άρπα να έχει ξεδιπλώσει στη διαδρομή όλη τη μαγεία του ήχου της.

Ludwig van Beethoven (1770-1827):

42'

Αποσπάσματα από τη Συμφωνία αρ.6 σε φα μείζονα, έργο 68 («Ποιμενική»)

[διασκευή για σεξτέτο εγχόρδων: M.C. Fischer]

I. Allegro ma non troppo II. Andante molto mosso III. Allegro (scherzo) IV. Allegro V. Allegretto

Η 'Ποιμενική Συμφωνία' αποτελεί μία εξαίρεση στην εργογραφία του Μπετόβεν, αφού είναι το μόνο του έργο για το οποίο παρέδωσε πρόγραμμα, δίνοντας επεξηγηματικούς τίτλους και για τα πέντε μέρη του. Ο Μπετόβεν βέβαια υποστήριζε πως δεν χρειαζόταν απαραίτητα κάτι τέτοιο, αφού «το έργο εμπεριέχει περισσότερη έκφραση συναισθημάτων από την ίδια τη ζωγραφική» και πως «όποιος έχει ζήσει κάποιο διάστημα στην ύπαιθρο μπορεί αμέσως να συνδέσει τους ήχους με αυτό που περιγράφουν». Αποτελεί λοιπόν ένα πρώιμο δείγμα προγραμματικής συμφωνίας, αν και αυτό που πραγματικά επιθυμεί ο Μπετόβεν είναι να μιλήσει στο συναίσθημα του ακροατή και να του προκαλέσει συγκινήσεις, παρά να 'ζωγραφίσει' τοπία με τη μουσική του. Ο ίδιος την ονόμασε 'Ποιμενική Συμφωνία' θέλοντας να τονίσει την πρόθεσή του να υμνήσει την αγαπημένη του φύση. Η πλέον αγαπημένη συνήθεια του συνθέτη ήταν οι περίπατοι στο δάσος, όταν άφηνε την πόλη για να βρει την ηρεμία του και να κρύψει παράλληλα την τρομερή του ασθένεια. Αυτή τη συναισθηματική πληρότητα που ένιωσε στην εξοχή θέλησε να μεταφέρει και στον ακροατή.

Το πρώτο μέρος έχει τίτλο «Το ξύπνημα ευχάριστων συναισθημάτων με την άφιξη στην ύπαιθρο» και είναι πλούσιο σε περιγραφές της υπαίθρου, με την ευχάριστη αίσθηση καθαρού αέρα και ευεργετικής λιακάδας ενός πρωινού στην εξοχή να προκαλεί ευεξία και να μαγεύει με τις όμορφες σκηνές που περιγράφει.

Το δεύτερο μέρος είναι μία «σκηνή στο ρυάκι». Έχει φτάσει μεσημέρι και απλώνεται ηρεμία στην ατμόσφαιρα με το μελωδικό μουρμούρισμα του ποταμού. Ένα γλυκό τραγούδι ξεπροβάλλει από ένα χαρούμενο τρίο, που το αποτελούν ένα αηδόνι, ένα ορτύκι και ένας κούκος. Η αγαλλίαση κυριαρχεί.

Στο τρίτο μέρος ο Μπετόβεν αρχίζει να στρέφει το ενδιαφέρον του στους ανθρώπους. Πλησιάζοντας το απόγευμα, συναντάμε μία χαρούμενη συνάντηση χωρικών για χορό. Τα παλικάρια καλούν κοντά τους τις κοπέλες και όλοι μαζί γλεντούν ευτυχισμένοι. Τα ξύλινα πνευστά γίνονται οι λαϊκοί οργανοπαίχτες της γιορτής. Το όμποε πρέπει να προσπαθήσει να παίξει 'λάθος' για να καταδείξει τον ερασιτεχνισμό της λαϊκής ορχήστρας. Στην πραγματικότητα πρόκειται για ένα αστέιο του Μπετόβεν προς τη λαϊκή ορχήστρα της ταβέρνας 'Οι τρεις κόκορες', που επισκεπτόταν συχνά κατά τις αποδράσεις του στην ύπαιθρο. Οι μουσικοί ήταν φίλοι του και συχνά ζητούσαν συμβουλές από αυτόν την ώρα που έτρωγε εκεί, ενώ τους έγραφε και μουσική! Τη χαρούμενη ατμόσφαιρα διακόπτει βίαια ένας κεραυνός, που γίνεται η αιτία να διαλυθεί η γιορτή.

Το τέταρτο μέρος ακολουθεί τον κεραυνό και είναι μία καταιγίδα που ξεσπά σε όλη της τη μεγαλοπρέπεια. Τα κοντραμπάσα την περιγράφουν με τη βοήθεια των σέλων και των υπόλοιπων εγχόρδων ακολούθως. Όλοι τρέχουν να προφυλαχτούν από το χαλασμό τριγύρω τους. Εντελώς ξαφνικά, όπως ακριβώς εμφανίστηκε, η καταιγίδα σταματά και η ηρεμία επανέρχεται.

Το φινάλε είναι το «Τραγούδι του βοσκού», ένας ποιμενικός χορός που τον σέρνουν τα κλαρινέτα με τα κόρνα και εκφράζει τις ευχαριστίες για το τέλος της θεομηνίας. Οι ήχοι της υπαίθρου του πρώτου μέρους επανεμφανίζονται και διατρανώνουν την αέναη συνέχιση της ζωής. Λίγο πριν υπήρχε φόβος για ένα επερχόμενο 'τέλος του κόσμου', όπως χαρακτήρισε το τέταρτο μέρος ο Μπερλιόζ, αλλά όλα αυτά έγιναν σύντομα μία μακρινή ανάμνηση. Το ουράνιο τόξο απλώνεται μπροστά μας. Η ζωή επικράτησε ξανά.

Ο Μπετόβεν διατρανώνει την πίστη του στη ζωή, αλλά και στη δύναμη της τέχνης που υπηρξε, με τη σταθερή πεποίθηση ότι με όπλο αυτή θα νικήσει τη φοβερή του ασθένεια, η οποία απειλεί να του στερήσει το σημαντικότερο κομμάτι του εαυτού του και τη μεγαλύτερη χαρά της ζωής του: την ίδια τη μουσική.

Η διασκευή για σεξτέτο εγχόρδων του Γερμανού οργανίστα και συνθέτη Μίχαελ Γκόττχαρτ Φίσερ (1773-1829) έγινε το 1810. Με αυτή τη διασκευή ο Φίσερ έδωσε τη δυνατότητα σε κάθε μικρή πόλη της Γερμανίας και της Αυστρίας, που δεν ήταν σε θέση να φιλοξενήσει μία ολόκληρη συμφωνική ορχήστρα, να απολαύσει μία συμφωνία του Μπετόβεν.